

dem, der administrerer i det daglige, om at søge at leve op til lovens intentioner, nemlig at sikre gode voksenundervisningsmiljøer de pågældende steder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 13 stemte for, 96 imod.

Ændringsforslag nr. 3 forkastedes uden afstemning.

§§ 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1 til titlen forkastedes uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Anden behandling af lovforslag nr. L 247: Forslag til lov om Danmarks Journalisthøjskole.

Af undervisningsministeren (Ole Vig Jensen). (Fremsat 17/4 96. Første behandling 26/4 96. Betænkning 21/5 96).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§ 1 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 9 stemte for, 95 imod; 4 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes uden afstemning.

§§ 2-12 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 129:

Forslag til folketingsbeslutning om resultatstyrede bevillinger til arbejdsformidlingen.

Af Tom Behnke (FP) m.fl. (Fremsat 30/4 96).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Arbejdsformidlingen har to opgaver: at servicere ledige og beskæftigede inden for rammerne af lov om aktiv arbejdsmarkedspolitik og at servicere virksomhederne i forhold til at opfylde og imødekomme behovet for kvalificeret arbejdskraft. For at kunne løfte opgaven i forhold til virksomhederne foretager arbejdsformidlingen virksomhedsbesøg med det formål at afdække virksomhedernes aktuelle og fremtidige behov for arbejdskraft og også for at afdække, hvilke kvalifikationer arbejdskraften forventes at skulle have.

Når forslagsstillerne i bemærkningerne til folketingsbeslutningen, vi behandler, beskriver den ønskede arbejdsformidling således, at arbejdsformidlingen må foretage virksomhedsbesøg, at arbejdsformidlingen i forbindelse med konjunktursvingninger skal kunne kanalisere arbejdskraften derhen, hvor der er brug den, og at arbejdsformidlingen skal kunne forudse konjunktursvingningerne, så kan jeg kun sige, at arbejdsformidlingen allerede fungerer sådan, som forslagsstillerne ønsker sig det.

Jeg kan tilføje, at der forud for formidlingen anvendes betydelige ressourcer i form af virksomhedskontakt, konjunkturovervågning og opkvalificering af de ledige, hvilket ikke betyder, at arbejdsformidlingen har nedprioriteret formidlingen af job.

Et af succeskriterierne for arbejdsformidlingen og den førte arbejdsmarkedspolitik er i øvrigt at undgå flaskehalsproblemer på arbejdsmarkedet. Som det klart fremgår af den seneste flaskehalsredegørelse, vi har, er det selv i en økonomisk opgangstid stort set lykkedes os at undgå flaskehalse, hvilket i meget høj grad må tages til indtægt for, at arbejdsformidlingen faktisk fungerer udmærket.

Rent finansieringsmæssigt er det sådan, at der på finansloven afsættes dels en bevilling til arbejdsmarkedsindsatsen, som fordeles til de regionale arbejdsmarkedsråd efter indstilling fra rådene, og dels en bevilling til arbejdsformidlingens drift, som fordeles efter indstilling fra Landsarbejdsrådet bl.a. efter følgende objektive kriterier: antallet af personer i arbejdsstyrken, antallet af virksomheder i regionen og så det gennemsnitlige antal af ledige. Det er således ikke rigtigt, når forslagsstillerne påstår, at bevilningerne blot følger antallet af ledige.

Hvis vi skal følge forslaget om, at finansieringen alene skal følge antallet af formidlinger, vil le arbejdsformidlingens øvrige opgaver, som er grundlaget for formidlingen, blive ufinansieret.

Må jeg så i øvrigt til forslagets bemærkninger sige, at det er rigtigt, at jeg i forbindelse med behandlingen af flaskehalsredegørelsen gav udtryk for, at arbejdsgiverne også har et medansvar for at undgå flaskehalse. Dette synspunkt står jeg fast ved. Arbejdsgiveren må i tæt samarbejde med arbejdsformidlingen bidrage til, at der i tide tages højde for konjunkturuudsving.

Forslagsstillerne bruger meget krudt på at beskrive den seneste tids kritik af AF-Storkøbenhavn. Som det jo vil være forslagsstillerne og

andre bekendt, har jeg igangsat en undersøgelse af arbejdsformidlingen i Storkøbenhavn, så vi enten kan få problemerne frem i lyset eller en gang for alle få aflivet myter og rygter om fusk og den slags. Der er altså god grund til at afvente den rapport, som jeg har igangsat, og som jeg annoncerede igangsættelsen af i forbindelse med vores diskussion om flaskehalsredegørelsen.

Da den foreslåede ændring af finansiering i dette forslag ikke vil lette, smidiggøre eller på anden måde gavne arbejdsformidlingen i det daglige arbejde, skal jeg hermed tilkendegive, at regeringen ikke kan stemme for og ikke kan støtte beslutningsforslaget.

Jens Peter Vernersen (S):

Med baggrund i en række avisartikler i Politiken har Fremskridtspartiet fremsat et beslutningsforslag vedrørende resultatstyrede bevillinger til arbejdsformidlingen.

Økonomi til arbejdsformidling skal således tildeles efter, som Fremskridtspartiet skriver i beslutningsforslaget, reelt formidlede antal job – job formidlet ved opsøgende virksomhed.

Fremskridtspartiets beslutningsforslag og især bemærkningerne hertil viser med al mulig tydelighed, at Fremskridtspartiet har en utrolig forsimplet opfattelse af det at formidle arbejde og af arbejdsformidlingen.

Først og fremmest baserer Fremskridtspartiet ifølge bemærkningerne til forslaget sin generelle opfattelse af arbejdsformidlingen på en række artikler i dagbladet Politiken, idet Politiken har haft artikler om arbejdsformidlingens virksomhed og især arbejdsformidlingens virksomhed i København. Ja, bemærkningerne til lovforslaget kan vel nærmest karakteriseres som en direkte afskrift af Politikens artikler. Det kan selvfølgelig være en måde at fabrikere beslutningsforslag på, hvis man ikke selv har indsigt i et område og i øvrigt ikke selv vil søge de oplysninger, der er tilgængelige.

Hvad angår Arbejdsformidlingen i København oplyste arbejdsministeren ved behandlingen af flaskehalsredegørelsen den 27. marts 1996, at hun med baggrund i de oplysninger, der var kommet frem, ville foranstalte en uvildig undersøgelse af AF-Storkøbenhavns virksomhed. Ministeren oplyste også til Folketinget, at var der noget om de oplysninger, der var kommet frem, ja, så skulle der selvfølgelig gøres noget ved det.

Når jeg indledningsvis giver udtryk for, at Fremskridtspartiet har en forsimplet opfattelse af det at formidle arbejdskraft til et dynamisk arbejdsmarked, skal det ses i sammenhæng med de mange opgaver, som Folketinget har besluttet at det er vigtigt at få udført, herunder først og fremmest opgaven at formidle ordinært arbejde.

Lad mig nævne, at arbejdsformidlingen i 1989 formidlede 113.000 job, i 1995 formidlede arbejdsformidlingen 211.000 job, en stigning i perioden på 86 pct. Heraf var den overvejende del, 63 pct., almindelige jobordrer, og 37 pct. var åbne ordrer, som det hedder.

Er der i øvrigt noget galt med åbne ordrer? Det mener jeg rent faktisk ikke. Det var vel netop kritisabelt, hvis ikke arbejdsformidlingen sørgede for, at alle job, der var på arbejdsmarkedet, blev gjort bekendt for de ledige. Det mener arbejdsmarkedets parter i Landsarbejdsrådet faktisk også. Det er altså ikke noget, arbejdsmarkedets parter selv har bestemt, og også uanset at arbejdsmarkedetschef i Arbejdsgiverforeningen til Politiken siger, at AF's produktion stiger på grund af de åbne ordrer, så er sagen, at alle oplysninger om AF's formidlingsvirksomhed er tilgængelige i Landsarbejdsrådets arbejdsmarkedspolitiske redegørelse og i Arbejdsministeriets arbejdsmarkedspolitiske årbog. Der kan man i øvrigt også gøre sig bekendt med de mange andre opgaver, som AF udfører: vejledning, formidling af jobtræningspladser, uddannelse af ledige, der er afgørende for at undgå flaskehalse, osv. osv. Man kan også gøre sig bekendt med jobrotation.

Når Fremskridtspartiet skriver, at arbejdsformidlingens succeskriterium er at have flest muligt ledige i stald frem for at skaffe ledige beskæftigelse, så må det være, fordi Fremskridtspartiet ikke har lyst til at sætte sig ind i, hvad der produceres af arbejdsformidlingen. Det har selvfølgelig den fordel for Fremskridtspartiet, at man kan udtale sig uden at have bekymringer om, hvorvidt det nu er rigtigt eller forkert, det, man siger.

Fremskridtspartiet skriver også i bemærkningerne, at det er pinligt for regeringen, at der stadig er 250.000 ledige. Fremskridtspartiet overser åbenbart, at det er lykkedes at skaffe 60.000 arbejdspladser bare i 1994-95, og at de mange aftaler på arbejdsmarkedet skaber en bedre fordeling af arbejdet, så det bliver langt lettere for ledige at få et job.

Det kommer vel ikke bag på nogen, at Socialdemokratiet afviser forslaget, og jeg skal også på vegne af Det Radikale Venstre afvise forslaget.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jamen det var jo vældigt at høre, at hr. Jens Peter Vernersen har læst bemærkningerne. Det ville måske også have været lidt gavnligt, hvis hr. Jens Peter Vernersen også havde læst selve forslaget og måske havde kommenteret, hvad det var, der stod i selve forslaget og ikke kun i bemærkningerne, som jo er en støttepædagog til sådan nogle socialdemokrater, som ikke kan finde ud af, hvad det hele drejer sig om. Derfor har man tilmed brugt citater fra Politiken.

Er det dog ikke velsignet? Vi gik ud fra, at der var nogle socialdemokrater, der også læste Politiken, og dér stod det jo helt klart og tydeligt, hvor galt det var. Forslaget går rent faktisk ud på at få resultatstyrede bevillinger til arbejdsformidlingen, for vi må i dag erkende, at det ikke fungerer i arbejdsformidlingen. Der er faktisk ikke så forfærdelig meget, der fungerer. Indimellem kommer det op i nogle aviser, at nogle områder ikke fungerer, men det generelle indtryk er: Det gør det faktisk ikke.

Så til hr. Jens Peter Vernersen: Det er ikke bemærkningerne, vi skal diskutere, det er faktisk beslutningsforslaget som sådan. Det er et spørgsmål, om man kan lave resultatstyret løn til arbejdsformidlingerne, og dér mener vi faktisk, at regeringen har vist vejen. Det kan man. Skatteminister Carsten Koch har jo vist vejen. Man kan sagtens lave resultatstyret løn, og derfor mener vi også, at det er på tide, at arbejdsministeren tager handsken op og viser, at de skal kunne gøre noget, de skal kunne vise resultater, før de kan få den løn, som de forhåbentlig gør sig fortjent til.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg ved ikke, om jeg yderligere skal kommentere, hvem der har læst forslaget mest og bedst. Det, man taler om, og som vi afviser, er disse resultatstyrede bevillinger, som der rent faktisk står i forslaget. Jeg hører, at det ikke er det, fru Annette Just taler om her fra Folketingets talerstol. Nu tales der om resultatstyret løn.

Jeg vil også sige, at det jo rent faktisk er sådan, at bevillinger til arbejdsformidlingen tildeles efter objektive kriterier, efter hvor mange

ledige man har, hvordan arbejdskraften er sammensat i området, hvor mange virksomheder der er i området. Det er det, man tildeler midler til arbejdsformidlingen efter.

Man kan ikke sige – og det er dér, jeg hæfter mig ved bemærkningerne – at man bør have en særlig interesse i at have mange ledige på arbejdsformidlingen for at få flest mulige bevillinger. Det vil jeg godt karakterisere som noget sludder.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg ville jo egentlig først have sagt det i min ordførertale, men jeg kan jo gøre det nu, og så kan jeg slippe for at holde den senere, for nu kommer fru Annette Just og forklarer, hvad det hele går ud på.

Jeg må sige, at jeg synes, det er et grundlæggende underligt forslag. Et grundlæggende underligt forslag, fordi det bygger på, at jo færre ledige, man har, jo mere skal man have i løn. Hvis man er aktiv i sin formidling, får man mere i løn, for så har man opnået succes, og det betyder jo i praksis, at de områder, der har mange ledige, skal have lav løn, og det er jo i virkeligheden dem, der har mest travlt, og de, der så hurtigt kan få formidlet nogle job, får så høj løn, for de kan jo vise resultater. For mig at se gør man nøjagtig det modsatte af, hvad enhver logik tilsiger.

Det må da være de områder, der er mest udsatte, og hvor det er sværest at formidle, der skal have de bedste økonomiske rammer, mens de, der hurtigt får folk i formidling, måske kan mindske nogle af deres rammer. Jeg synes simpelt hen, at det er at vende alting på hovedet, og det lykkedes ikke fru Annette Just at gøre det klarere i den grundlæggende indvending her i sit indlæg, for det er altså at gøre det modsatte af, hvad der i virkeligheden skal til.

Men nu kan jeg så lige så godt benytte lejligheden til at sige – for så sparer jeg Tingets tid senere – at vi er selvfølgelig imod det her forslag. Så det behøver jeg jo så ikke at underholde med om et eller andet antal minutter.

Lars Løkke Rasmussen (V):

Det er jo ikke første gang i denne folketingssamling, at vi diskuterer arbejdsformidling, men det er så formentlig nok sidste gang, vi gør det, i hvert fald omkring et konkret beslutnings- eller lovforslag.

Det har været til debat i flere omgange, og det har jo ikke været uden grund; i Venstre er vi faktisk glade for, at Fremskridtspartiet med dette beslutningsforslag igen sætter fokus på debatten omkring effektiviteten eller måske snarere den manglende effektivitet i vores arbejdsformidlingssystem. Det er nemlig på tide, at vi får gjort noget ved den måde, vi formidler arbejde på i Danmark, hvis vi mener noget seriøst med at nedbringe ledigheden.

Jeg synes, at man har set mange vidnesbyrd i den seneste tid på, at arbejdsformidlingen ikke fungerer fuldt ud tilfredsstillende. Senest har vi jo hele historien fra AF-Storkøbenhavn, hvor vi i Venstre med spænding afventer resultatet af den undersøgelse, som arbejdsministeren har lovet skulle være færdig her med udgangen af maj måned.

Vi betragter forslaget fra Fremskridtspartiet som et godt og konstruktivt bud på, hvordan man kunne bringe nogle incitamentter ind i AF-systemet, som kunne gøre det mere effektivt, men jeg tror ikke, at det kan stå alene. Det er jo heller ikke nogen hemmelighed, at vi i Venstre hellere så nogle mere radikale bud på, hvordan arbejdsformidlingssystemet kunne bringes til at være mere effektivt.

Vi så gerne, at vi i Danmark fik lavet et enstrengt system, hvor det var kommunerne, der blev servicested for alle ledige, hvad enten de er forsikrede eller ikkeforsikrede, fordi det er ude omkring lokalt i kommunerne, man har det bedste kendskab både til de mennesker, der bor der, og til de arbejdspladser, der er i lokalområderne. Der er faktisk kommuner, der har haft held med at bruge det, der er hovedtanken i forslaget her, ikke omkring bevillinger, men omkring løn. Jeg kan da nævne Græsted-Gilleleje Kommune, som har indgået en aftale om bonusløn med sine medarbejdere omkring formidlingen af arbejde til kontanthjælpsmodtagere, og det har haft en ønsket effekt.

Så hvorfor skulle dette system, denne tankegang om, at man får midlerne i forhold til nogle resultater, man leverer, ikke også kunne finde anvendelse i forhold til AF-systemet? Det tror jeg at der er meget rigtigt i.

Vi er derfor i Venstre, selv om det her ikke rækker langt nok, positive over for beslutningsforslaget. Vi synes, at det er et spændende forslag, og vi er parat til at kigge nærmere på det. Det er det tilsagn, jeg kan give fra vores side her i dag.

Bendt Bendtsen (KF):

Når vi læser bemærkningerne til beslutningsforslaget, kan man se, at en artikelserie i Politiken har været stærkt medvirkende årsag til beslutningsforslagets fremsættelse. Nu var det ikke just et flot og effektivt billede, man tegnede af AF-Storkøbenhavn i Politiken. Det medførte da også, at arbejdsministeren iværksatte en undersøgelse, som vi nu går og venter på. Man lovede dengang, at undersøgelsen ville komme ultimo maj 1996, så den må jo være lige på trapperne.

Fra konservativ side kan vi være enige i, at vi skal afskaffe overflødigt bureaukrati, som Fremskridtspartiet omtaler i bemærkningerne til forslaget, men vi kan ikke støtte beslutningsforslaget. Vi mener, der er valgt en løsning, som måske er lige let nok, og vi vil godt se på bl.a. den kommende rapport, inden vi begynder at fælde dommen. Derimod siger vi ikke, at vi ikke vil være med til at lave om på AF hen ad vejen; vi mener bare ikke, at forslaget, som det er skruet sammen, er det rigtige.

Hvis selve konstruktionen fra Fremskridtspartiet med, at forslaget skal indebære, at bevillingssystemet for arbejdsformidlingen laves om, så man direkte kan se på det enkelte arbejdsformidlingskontors bevilling, om man formidler en tilstrækkelig mængde arbejde, sådan lige skal stå til troende, vil det betyde, at i en tid, hvor samfundet er i lavkonjunktur, hvor arbejdsløsheden stiger, og hvor det er sværere at formidle og skaffe job, skal AF have færre bevillinger, og i tider, hvor det er uhyre let at besætte og formidle job, stiger bevillingerne. Det hænger ikke sammen.

Fra konservativ side er vi tilfredse med det store regionale ansvar, som er udlagt til arbejdsmarkedsrådene. Arbejdsmarkedets parter har fået stor indflydelse på midlerne, og fra konservativ side anser vi det for positivt. Her findes repræsentanterne fra arbejdslivet, og de sidder tæt på problemerne derude; det gælder flaskehalse og andre problemstillinger på arbejdsmarkedet.

I beslutningsforslagets bemærkninger står der, at Venstre og Det Konservative Folkeparti vil lægge arbejdsformidlingen ud til kommunerne. Det vil jeg gerne her fra Folketingets talerstol dementere. Det ønsker vi ikke i Det Konservative Folkeparti. Vi ønsker ikke at kommunalisere arbejdsformidlingen. Vi frygter, at det vil være de offentlige job, som vil blive foretrukket, og vi har den holdning, at arbejdsmar-

kedets parter er bedre til at løse denne opgave end nogle kommunalt ansatte embedsmænd, selv om en hel del gør et udmærket stykke arbejde.

Når det er sagt, er vi klar til at give AF et eftersyn. Vi mener, som vi har sagt det adskillige gange, at der bør være en tilsynsenhed, som ser AF efter i sømmene nøjagtig på samme måde som i det konservative krav, som blev gennemført ved det seneste finanslovforlig, om tilsynsenheden, der har som opgave bl.a. at se på arbejdsløshedskassernes forvaltning af det på området gældende regelsæt.

Vi er godt klar over, at det ikke er noget, man jubler over i venstre side af salen, men jeg vil nu gøre opmærksom på, at det er holdningen i Det Konservative Folkeparti.

Afslutningsvis vil jeg gøre opmærksom på, at vi fra konservativ side venter på en udmøntning af det, som vi fik igennem i finanslov 1996, når vi taler om et incitament til at fremme privat jobtræning i AF. I bemærkningerne til betænkningen over forslag til lov om ændring lov om en aktiv arbejdsmarkedspolitik, lovforslag nr. L 15, fik vi fra konservativ side indført:

»Den arbejdsmarkedspolitiske indsats skal dog primært rettes mod den private sektor – med det sigte, at omfanget af jobtræning i den private sektor øges. I lyset af finanslovaftalen bliver der iværksat et analysearbejde, som skal udvikle incitamenter f.eks. i form af præmieringsordninger eller særlige vederlag, der kan bringes i anvendelse i forhold til den enkelte AF-medarbejder, AF-medarbejdergrupper, AF-regionen etc. Den endelige udformning af incitamentordningen vil bl.a. bero på resultatet af analysearbejdet . . .«.

Jeg kan sige til almindelig oplysning, at det venter vi stadig væk på. Vi mener, at vi her har hånd i arbejdsministeren omkring incitamenterne til den private jobtræning.

Det viser også vores holdning i Det Konservative Folkeparti: Vi vil noget på det her område, og vi får også noget igennem, og det er, kan man sige, måske lidt af en resultatstyret bevilling, som vi her har fået hjem.

Med disse bemærkninger må jeg sige, at vi ikke kan tilslutte os beslutningsforslaget.

Aage Frandsen (SF):

Vi kan være enige i den sætning i Fremskridtspartiets beslutningsforslag, hvor der står, at det at flytte papirbunker ikke er et succeskriterium. Dermed stopper vores enighed stort set også.

Vi er imod forslaget, fordi det hverken på den ene eller den anden måde afhjælper de problemer, der eventuelt er i arbejdsformidlingen. Det hjælper ikke noget at sige som det eneste kriterium, at man skal have penge i forhold til de job, man formidler, for hvis det er tilfældet, kan det jo være, at der er nogle job, det er sværere at formidle.

Der er nogle mennesker, som har svært ved at få job, fordi de mangler uddannelsesmæssig baggrund. Det kræver noget mere arbejde, det kræver en større indsats. Det, der let kunne ske, er, at man i arbejdsformidlingen, hvor man jo skal anlægge et succeskriterium, der alene går ud på at formidle job, lader disse menneskers ansøgninger ligge. Det er risikoen ved forslaget, og derfor kan vi under ingen omstændigheder støtte det.

Det er selvfølgelig glimrende, at forslagsstillerne har benyttet sig af dagbladenes oplysninger, men jeg synes nok, at man må sige, at i stedet for bare at tage alle oplysninger ukritisk kunne det godt være, at man selv kunne have formuleret, hvad det er, man mener, som begrundelse for forslaget.

Vi er klart imod beslutningsforslaget.

Jette Gottlieb (EL):

Jeg så faktisk helst, at man helt kunne undvære arbejdsformidlingen. Jeg tror virkelig, at den bedste situation er, at jobsøgere og arbejdskraftsøgere finder hinanden uden mellemlid.

Med tiden har arbejdsformidlingen fået tillagt så mange opgaver foruden arbejdsformidling, f.eks. arbejdsanvisning, uddannelsesvejledning, handlingsplaner og ikke mindst et omfattende kontrolsystem, at der er en masse funktioner, som skal varetages.

Arbejdsformidlingen fungerer ikke upåklageligt, men det er en helt anden type gennemgang af opgaver og deres udførelse, der er brug for. Helt grundlæggende må man huske, at det stadig er umuligt at formidle job, der ikke er der.

Så meget om det. Om selve forslaget: Målet for succes kan jo ikke måles på antallet af formidlede job. Alene regionale forskelle i arbejdsløshedsprocenter, i typen af arbejdsløse og i typen af job gør det jo fuldstændig umuligt. Hvis man gjorde lønnen afhængig af resultatet, ville det for den enkelte arbejdsformidler svare til, at man gjorde lønnen for folketingsmedlemmer afhængig af, hvor mange lovforslag de fik vedtaget. Det tror jeg ikke fru Annette Just ville være glad for.

Poul Nødgaard (DF):

Når man læser dette beslutningsforslag, er man faktisk umiddelbart forholdsvis positiv over for det, for på papiret ser det sådan set vældig godt ud, at man skal have resultatstyring. Men jeg kunne godt tænke mig at spørge, hvordan man vil lave den måling. Det har jo også noget at gøre med det samfund, vi er i, i hvilken udstrækning der er behov for arbejdskraft i relation til, om det kan lykkes arbejdsformidlingen at formidle nogle job ud.

Man kunne næsten vende spørgsmålet på hovedet og sige, at vi også kunne lave en resultatstyring af Folketingets arbejde og så måle det, måske endda i de enkelte partier. Jeg tror, det er utrolig svært, men det ser godt ud.

Jeg kunne godt tænke mig at se, om der overhovedet kunne opbygges et system, som kunne administreres, for hvis det bliver sådan et system, hvor vi skal ansætte et utal af mennesker for at kontrollere denne resultatstyring, er der jo ikke noget formål med forslaget.

Jeg vil ikke være negativ over for det. Nu kan det heller ikke nå at blive færdigbehandlet i år, men jeg synes, det er udmærket, at det bliver fremsat, og at vi får det drøftet her. Så kunne vi eventuelt prøve at se på i Arbejdsmarkedsudvalget i næste folketingssamling, om der er nogle ideer i det her. Det kunne også være, at der måske var en anden konstruktion end lige den, som dette forslag lyder på. Der er noget spændende i det, men det må bare ikke være noget, der får administrationen til at svulme op, og jeg er stadig væk utrolig interesseret i at vide, hvordan man vil lave en sådan resultatstyring, så den kan fungere i praksis. Men vi ser, hvad der sker.

Annette Just (FP):

Jeg tror, jeg vil starte med at sige tak til hr. Lars Løkke Rasmussen fra Venstre for hans meget positive melding om, at det selvfølgelig er rigtigt, at der skal ske noget, at vi skal have lavet om på måden, arbejdsformidlingen rent faktisk fungerer på på nuværende tidspunkt. For den fungerer ikke, og det er jeg meget enig med hr. Lars Løkke Rasmussen i.

Jeg er også enig i, at det her ikke kan stå alene, men vi har jo også taget mange initiativer i årets løb. Dette er blot et af de skridt, der skal til, og jeg håber på, at vi i næste samling kan finde ud af at få lavet en samlet løsning og så se på, om vi kan få overtalt resten af salen til noget mere fornuftigt.

Til hr. Bendt Bendtsen: Det kan også godt være, at vi, når ministeren nu endelig kommer med sin redegørelse – den må hun jo komme med på et eller andet tidspunkt, så har jeg ikke sagt for meget, men lad os da håbe, det bliver inden vi starter op igen til efteråret – skal se på, hvordan vi kan få rettet det op, så vi kan få arbejdsformidlingen til at fungere. For som jeg har hørt det, er der faktisk flertal for at erkende, at arbejdsformidlingen ikke fungerer i dag.

Den fungerer ikke efter hensigten, og det er ikke kun i København, den ikke fungerer efter hensigten, det er faktisk på landsplan, og det er en pinlig historie, for det er en frygtelig masse penge, der bliver brugt på den måde.

Så vil jeg gå tilbage til, hvad arbejdsministeren sagde. Arbejdsministeren sagde rent faktisk, at alt det, der står i selve beslutningsforslaget, har vi jo i forvejen, så det er der overhovedet ingen grund til at tage op.

Jeg er ked af at måtte sige til arbejdsministeren: Det kan godt være, at arbejdsministeren tror, vi har det i forvejen, men det er der ingen andre der ved noget om, og rent faktisk fungerer det ikke. Det er det eneste, man kan konstatere. Hver gang der bliver sat en undersøgelse i gang, må vi konstatere, at det ikke fungerer, at der bliver svindlet med, hvor mange virksomhedsbesøg der rent faktisk bliver foretaget, og at den servicering, der skulle ske, rent faktisk ikke fungerer. Derfor så er det nødvendigt, at vi får strammet op.

Og så praler arbejdsministeren med, at flaskehalsene i hvert er fald væk. Jeg tror nok, at der er en hel del arbejdspladser rundt omkring i landet, som ville være glade for, hvis det var rigtigt, men som har måttet konstatere, at sådan er det ikke. Jeg behøver vel ikke at sige meget mere end sygehuse og sygeplejersker og lignende. Der er masser af steder, der stadig er flaskehalse – bare for at ministeren ikke skal tage på sommerferie og tro, at den tid er ovre.

Til hr. Aage Frandsen vil jeg sige, at det i hvert fald er glædeligt, at vi kan være enige så langt, at arbejdsformidlingens personale ikke skal bruge penge og tid på bare at flytte papirbunker, men at de skal i gang med at lave noget. De skal ud og finde job, de skal ud og motivere til, at der bliver flere job. Så langt kan vi da i hvert fald blive enige. At det så kneb med enigheden længere fremme, må vi acceptere på nuværende tidspunkt.

Fru Jette Gottlieb sagde, at hun helst slet ingen arbejdsformidling så. Det kan jeg sådan

set være meget enig i, men som fru Jette Gottlieb også sagde: Vi skal jo have en eller anden form for arbejdsanvisning. Der findes mange andre former, men her taler vi ikke om, om jeg så må sige, at lave det fuldstændig radikalt om. Vi siger bare: Hvordan får vi den arbejdsformidling, som vi har kunnet konstatere der stadig er et flertal for, til at fungere noget bedre?

Til hr. Poul Nødgaard vil jeg sige med hensyn til, hvordan det skal måles: Det er såmænd ikke så svært for den enkelte medarbejder at skrive op, hvilke resultater han eller hun har fået ud af de arbejdsopgaver, som rent faktisk er blevet udført. Derved kan man ved månedens udgang se, hvordan hele arbejdsformidlingen i det kontor har virket. Så jeg tror ikke, det er dér, problemet bliver.

Problemet bliver, om vi kan få flertal for at lave en anden fordeling af arbejdsformidlingspengene, således at arbejdsformidlingen bliver resultatstyret, som vi har set det andre steder inden for den offentlige virksomhed. På den måde kan man måske animere til at gå bort fra bare at flytte papirer og bare lave statistikker, så man rent faktisk også får et reelt stykke arbejde fra hånden.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 131:

Forslag til folketingsbeslutning om videregående uddannelser i tyndt befolkede egne af landet og om oprettelse af samfundsvidenskabelige bacheloruddannelser ved Sydjysk Universitetscenter.

Af Kjeld Rahbæk Møller (SF) og Ulla Tørnæs (V) m.fl.

(Fremsat 7/5 96).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Forslaget til folketingsbeslutning fra forslagsstillerne hr. Kjeld Rahbæk Møller, hr. Aage Frandsen, fru Ulla Tørnæs og fru Hanne Severinsen opfordrer mig til at nedsætte et udvalg, der skal analysere mulighederne for en bedre koordinering af de videregående uddannelsesinstitutioner i tyndt befolkede egne af landet med henblik på en bedre ressourcudnyttelse og derudover at undersøge barriererne for lettere meritoverførsel med henblik på at opnå et mere smidigt uddannelsessystem og endelig at optage forhandlinger med Sydjysk Universitetscenter om oprettelse af et antal bacheloruddannelser inden for det samfundsvidenskabelige område.

Målet med forslaget er bl.a. at sikre alle egne af landet en bedre betjening med uddannelsespladser og en bedre forsyning med færdiguddannede.

Forslagsstillerne mener, at det kan ske ved en sammenlægning eller i hvert fald en bedre koordinering mellem uddannelsesinstitutionerne i de egne af landet, hvor der ikke findes universiteter, samt ved at give Sydjysk Universitetscenter lov til at uddanne bachelorer inden for samfundsvidenskab.

Desuden skal øget fleksibilitet i meritsspørgsmål sikres ved, at det foreslåede udvalg sammen med institutionerne skal gennemgå de barrierer, der er for meritoverførsel fra én uddannelsesinstitution til en anden.

Jeg vil gerne her til indledning konstatere, at fleksibilitet og sammenhæng i uddannelsessystemet også står højt på min dagsorden, og det gør det både ud fra hensynet om at sikre

optimal udnyttelse af uddannelsesressourcerne og for at give de studerende varierede uddannelsesmuligheder til gavn for dem selv og for samfundet.

Målet er jeg altså enig med forslagsstillerne om, men ikke om de midler, som foreslås.

Lad mig først tage forslaget om at lade Sydjysk Universitetscenter udbyde bachelorer inden for samfundsvidenskab.

Spørgsmålet, om SUC, som vi også siger, skal kunne udbyde uddannelser, er blevet rejst et antal gange. I 1994 svarede jeg på et spørgsmål her i Folketinget om en eventuel åbning for studerende på SUC. Jeg svarede, at Danmark ikke har behov for nye universiteter, og at der ikke i det sydjyske område skønnes at være behov for optagelsespladser i et omfang, der berettiger til oprettelse af en ny uddannelsesinstitution, idet de eksisterende uddannelsesinstitutioner alle har ledige pladser bortset fra lærer- og pædagogseminarierne.

Disse grunde gælder lige fuldt i dag. Handelshøjskole Syd, der udbyder erhvervsøkonomiske og erhvervsproglige uddannelser på både bachelor- og kandidatniveau, har i perioden 1991-95 haft et fald i optagelsestallet på over 60 pct. Efter ministeriets prognoser er der intet, der tyder på stigende optag i de kommende år. En eventuel godkendelse af SUC til, at de kan udbyde samfundsvidenskabelige bacheloruddannelser, vil derfor være medvirkende til at forringe HHS' muligheder yderligere. Derfor mener jeg, at det er en dårlig idé og en dårlig udnyttelse af ressourcerne at gøre SUC til en uddannelsesinstitution.

Forslagsstillerne har ud over det sydjyske område også peget på Midt- og Vestjylland og Sydsjælland/Lolland-Falster som steder, der har behov for en bedre forsyning med uddannelsesinstitutioner.

Situationen for handelshøjskoleafdelingerne i disse områder, der her er nævnt, dvs. Storstrøms Handelshøjskolecenter, Vestsjællands Handelshøjskolecenter og Handels- og Ingeniørhøjskolen i Herning, er præcis den samme som beskrevet for Handelshøjskole Syd. Handelshøjskoleafdelingerne har i situationen med faldende optag valgt en ekspansionsstrategi for at tiltrække flere unge, f.eks. HA-grene med særlige faglige toninger, men det er ikke lykkedes for centrene at tiltrække flere studerende af den grund.

De kommende faldende ungdomsårgange vil først slå igennem på blandt andet de erhvervs-